

domsskylden ogsaa vil blive paalagt Arvefæsterne som en ny Skat og gøre Forholdet endnu grellere, end det var i Forvejen, medens jo ellers Skattelovene for andre Landboeres Vedkommende have søgt at udjævne de herskende Misforhold. Det er da sikkert ogsaa det anførte truende Forhold, der har været stærkt medvirkende til, at Spørgsmaalet om Arvefæsteafgiften er kommet frem netop nu, og vi haabe derfor, at Regering og Rigsdag, da for Tiden Løsenet er: en retfærdig Beskatning, ville imødekomme vort Andragende, saa Forholdet maa blive grundig undersøgt og Sagen ordnet overensstemmende med Ret og Billighed.

F. T. Aakirkeby, den 16. November 1903.

Allerærbødigst

I Bestyrelsen for De samvirkende Husmandsforeninger paa Bornholm.

9.

Samtlige 274 Ejere af Parcellerne af de tidligere Statsejendomme Gudsgave, Graasten, Vuderup og Søbygaard tillade sig herved at andrage den høje Regering og Rigsdag om, at den paa vore Ejendomme hvilende Jordebogsafgift maa bortfalde, eller at vi i alt Fald maa faa nogen Lettelse i samme.

Efter den vedtagne Lov af 15. Maj 1903 om Jordebogsafgiften i de tidligere slesvigske Distrikter er det Mening, at Afgiften fremdeles skal bibeholdes efter Lov af 29. Mars 1867 § 5 for de Ejendommers Vedkommende, af hvilke der før 1867 svarede Domænekanon, dog at Jordebogsafgiften ned sættes til den tidligere Kanons Beløb, for saa vidt dette var mindre, end hvad der nu ydes. Saa vidt det kan skønnes, vil imidlertid denne Nedsættelse ingen Betydning faa for os, da den nuværende Skat paa vore Ejendomme kun i meget faa Tilfælde vil overstige den før 1867 udredede Domænekanon. Følgen vil altsaa blive, at vi fremtidig komme til at svare Skat mindst i samme Udstrækning som hidtil.

Som det vil være bekendt, ere de foran nævnte 4 Statsejendomme i den sidste Halvdel af det 18de Aarhundrede bortsolgte ved offentlig Auktion, saaledes at der i Konditionerne og de ved Salget oprettede Dokumenter tilsagdes Køberne og efterfølgende Ejere forskellige Friheder og Begunstigelser, baade med Hensyn til personlige Ydelser som til Afgifter til Staten. Vi skulle i saa Henseende tillade os at oplyse, at Dokumenter, som ere oprettede i 1767 og kongelig konfirmerede i 1768, udvise, at Ejerne af de paagældende Ejendomme ere fritagne for Militærtjeneste, Tiendeafgift, saavel til Kirke, Præst m. m., og at der ikke i Fredstid kunde paalægges særlige Afgifter og i Krigstid kun i Lighed med Landets øvrige privilegerede Besiddere. Herefter maatte de daværende Købere af Parcellerne med god Grund kunne anse baade dem selv og efterfølgende Ejere for at være fritagne for anden Skat end den ved Salget fastsatte aarlige Kanon. Dette er imidlertid ikke blevet Tilfældet. Gennem Tiderne ere alle disse Begunstigelser ophævede, saa at der nu kun er Tiendefrihed tilbage, og der er ikke sket nogen som helst Afkortning i den oprindelige Skat af den Grund. I Henhold til foranførte Lov af 1867 er den oprindelige Kanon sammenlagt med et Par andre, ret ubetydelige Afgifter. Fra den samlede Sum er saa taget Gammelskatten til Beløb af 6 Rdl. 80 Sk. pr. Td. Hartkorn, og Restbeløbet er saa blevet Ejendommens Jordebogsafgift.

Selv om Kanonen blev fastsat ved Bud og Overbud paa Auktion, er det dog sikkert i Tidens Løb blevet opfattet som en Skat eller Vederlag for Skat. Denne Opfattelse er bleven bestyrket ved, at alle ældre Afgifter paa de øvrige Ejendomme